

Sygn. akt IV KK 511/22

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie R. S. (S.)
skazanego z art. 286 § 1 k.k.i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na w dniu 7 lutego 2023 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.
kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach
z dnia 7 czerwca 2022 r., sygn. akt XXIII Ka 808/21
zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w Jaworznie
z dnia 1 września 2021 r., sygn. akt II K 106/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadna;**
- 2. zasądzić od skazanego R. S. na rzecz oskarżycieli posiłkowych B. K. i G. K. solidarnie kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa sprawowanego przez adwokata przy sporządzeniu odpowiedzi na kasację;**
- 3. obciążyć skazanego R. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

R. S. został oskarżony o to, że:

1. *„w okresie od nieustalonego dnia września 2019 roku do dnia 08 października 2019 roku w J. w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z*

góry powziętego zamiaru doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadzając w błąd R. D. i B. D. co do możliwości i zamiaru wykonania robót wymiany pokrycia dachu i przebudowy poddasza domu jednorodzinnego znajdującego się w C. przy ul. [...], powodując straty w łącznej kwocie 23.660 zł na szkodę R. D. i B. D., zam. J.”, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

2. *„w okresie grudnia 2019 roku w J. w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 33.060 zł poprzez wprowadzenie w błąd G. K. i B. K. co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy na wykonanie usług budowlanych w domu przy ul. [...] w B.”, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;*
3. *„w okresie od dnia 09 maja 2020 roku do dnia 29 maja 2020 roku w J. w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadzając w błąd K. K. i D. K. co do możliwości i zamiaru zakupu materiałów i wykonania prac dekarских w domu przy ul. [...] w J. powodując straty w łącznej kwocie 16.780 zł na szkodę K. K. i D. K., zam. J.”, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;*
4. *„w okresie od 26 czerwca 2020 roku do dnia 31 lipca 2020 roku w J. w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadzając w błąd M. Ż. co do możliwości i zamiaru wykonania robót budowlanych obejmujących wykonanie izolacji fundamentów, odprowadzenia wód opadowych z rynien zbiornika retencyjnego wraz z jego uruchomieniem w ramach programu „M.” i ułożeniu płytek chodnikowych przy budynku domu jednorodzinnego znajdującego się w J. przy ul. [...] powodując straty w łącznej kwocie 7.600 zł*

na szkodę M. Ż. zam. J.”, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

5. „w okresie od nieustalonego dnia czerwca 2020 roku do dnia 04 sierpnia 2020 roku w J. w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadzając w błąd Z. K. co do możliwości i zamiaru wykonania robót ocieplenia budynku domu jednorodzinnego znajdującego się w Jaworznie przy ul. [...] powodując straty w łącznej kwocie 23.300 zł na szkodę Z. K. zam. J.”, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;
6. „w okresie od nieustalonego dnia grudnia 2019 roku do nieustalonego dnia stycznia 2020 roku w J. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru posłużył się trzema wystawionymi uprzednio przez siebie w sposób nierzetelny fakturami VAT:
 - Faktura VAT nr [...] z dn. 26.11.2019 r. na kwotę 10.655,49 zł,
 - Faktura VAT nr [...] z dn. 10.12.2019 r. na kwotę 12.591,51 zł,
 - Faktura VAT nr [...] z dn. 12.12.2019 r. na kwotę 11.301,24 zł,
 dotyczącymi zakupu materiałów do wykonania robót wymiany pokrycia dachu i przebudowy poddasza domu przedkładając je zleceniodawcom R. D. i B. D.”, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.;
7. „w okresie od 09 maja 2020 roku do nieustalonego dnia lipca 2020 roku w J. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru posłużył się dwoma wystawionymi uprzednio przez siebie w sposób nierzetelny fakturami VAT:
 - Faktura VAT nr [...] z dn. 09.05.2020 r. na kwotę 7.000 zł,
 - Faktura VAT nr [...] z dn. 03.06.2020 r. na kwotę 8.900 zł,
 dotyczącymi zaliczki na materiały i zakupu materiałów do wykonywania prac dekarских przedkładając je zleceniodawcom K. K. i D. K.”, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.;
8. „w dniu 26 czerwca 2020 roku w J. posłużył się wystawioną uprzednio przez siebie w sposób nierzetelny fakturą VAT nr [...] z dn. 26.06.2020 r. na kwotę

6.000 zł. dotyczącą zaliczki na zakup materiałów do wykonywania robót budowlanych obejmujących wykonanie izolacji fundamentów, odprowadzenia wód opadowych z rynien zbiornika retencyjnego przedkładając je zleceniodawcy M. Ż.”, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Jaworznie wyrokiem z dnia 1 września 2021 r., sygn. akt II K 106/21:

1. oskarżonego R. S. uznał za winnego popełnienia zarzuconych mu, a opisanych wyżej w pkt I-V czynów, tj. występków z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., przy czym wskazał, że czyn oskarżonego na szkodę R. D. i B. D. dotyczył robót wymiany pokrycia dachu i przebudowy poddasza domu jednorodzinnego w B. przy ul. [...], a także, że wysokość wyrządzonej szkody pokrzywdzonej M. Ż. wyniosła 6 218 złotych, oraz przyjął, iż popełnił ww. czyny w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw, tj. przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to, na zasadzie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 57b k.k., wymierzył oskarżonemu jedną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
2. oskarżonego R. S. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu, a opisanego wyżej w pkt VI czynu, tj. przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to, na zasadzie art. 62 § 2 k.k.s., wymierzył mu karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, przyjmując że wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi 100 złotych;
3. oskarżonego R. S. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu, a opisanego wyżej w pkt VII czynu, tj. przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to, na zasadzie art. 62 § 2 k.k.s., wymierzył mu karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, przyjmując że wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi 100 złotych;
4. oskarżonego R. S. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu, a opisanego wyżej w pkt VIII czynu, tj. przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i za to, na zasadzie art. 62 § 2 k.k.s., wymierzył mu karę grzywny

w wysokości 70 stawek dziennych, przyjmując że wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi 100 złotych;

5. na zasadzie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 39 § 1 k.k.s. z wyżej wymierzonych w pkt 2, 3 i 4 kar grzywny wymierzył oskarżonemu R. S. karę łączną grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując że wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi 100 złotych;
6. na zasadzie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. S. obowiązek naprawienia szkody w całości, tj. poprzez zapłatę na rzecz:
 - pokrzywdzonych R. D. oraz B. D. solidarnie kwoty 23 660 złotych.
 - pokrzywdzonych G. K. oraz B. K. solidarnie kwoty 33 060 złotych,
 - pokrzywdzonych K. K. oraz D. K. solidarnie kwoty 16 780 złotych,
 - pokrzywdzonej M. Ż. kwoty 6 678 złotych, na którą składają się kwota 6 218 złotych tytułem wyrządzonej szkody oraz kwota 460 złotych, które pokrzywdzona poniosła z tytułu pomocy prawnej w celu dochodzenia od oskarżonego roszczenia, z ustawowymi odsetkami od dnia 22 grudnia 2020 r.;
 - pokrzywdzonego Z. K. kwoty 19 300 złotych;
7. orzekł przepadek dowodów rzeczowych;
8. rozstrzygnął o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy w Katowicach – po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego – wyrokiem z dnia 7 czerwca 2022 r., sygn. akt XXIII Ka 808/21:

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że :
 - ustalił, iż wysokość szkody wyrządzonej pokrzywdzonym B. K. i G. K. wynosiła 29 060 złotych, zaś pokrzywdzonym K. K. i D. K. 14 700 złotych;
 - złagodził karę orzeczoną w punkcie 1 za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i wymierzył oskarżonemu, na mocy art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 k.k., jedną karę 2 lat pozbawienia wolności;
 - ustalił, iż orzeczony w punkcie 6 obowiązek naprawienia szkody obejmuje zapłatę na rzecz:
 1. pokrzywdzonych B. D. oraz R. D. solidarnie kwoty 18 660 złotych,
 2. pokrzywdzonych B. K. i G. K. solidarnie kwoty 21 960 złotych,
 3. pokrzywdzonych K. K. i D. K. solidarnie kwoty 7 880 złotych,

4. pokrzywdzonej M. Ż. kwoty 1 378 złotych,
5. pokrzywdzonego Z. K. kwoty 14300 złotych;
6. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;
7. zwolnił oskarżonego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze oraz opłaty za obie instancje, obciążając nimi Skarb Państwa.

Kasację od ww. wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach wniósł obrońca R. S., zaskarżając to orzeczenie „w zakresie całości na korzyść oskarżonego”. Skarżący zarzucił rażące naruszenie:

1. *„art 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 kpk poprzez dokonanie przez Sąd Odwoławczy analizy zarzutów zawartych w środku odwoławczym w sposób odbiegający od wymogu rzetelności ich oceny, zwłaszcza podniesionych zarzutów naruszenia art. 7 kpk i przyjęcie przez Sąd, aby oskarżony od samego początku rozmów prowadzonych z pokrzywdzonymi nie miał zamiaru wywiązać się ze swoich zobowiązań, a jego zamiarem było jedynie pozorowanie prac, aby stworzyć pole do żądania od pokrzywdzonych kolejnych kwot, a tym samym, aby działał on z zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenia w błąd co do wykonania umówionych prac”;*
2. *„art 7 kpk poprzez dokonanie przez Sąd II instancji dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w zakresie przeprowadzonego przez ten Sąd samodzielnie postępowania dowodowego oraz własnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i dokonania odmowy wiarygodności treści złożonych przez oskarżonego wyjaśnień w zakresie jakim wskazał on, iż nie działał z oszukańczym zamiarem i zmierzał do wykonania umówionych prac, a które to wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w treści pozostałego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza mając na uwadze okoliczności podjęcia się w przeważającej mierze wykonania przedmiotowych prac i dokonania zakupu niezbędnych materiałów do ich wykonania”.*

Zarzucając powyższe, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Katowicach, jako sądowi odwoławczemu, do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na zaprezentowane przez obrońcę stanowisko, wniósł o oddalenie wniesionej kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Oskarżyciele posiłkowi M. Ż., B. i R. D., a także pełnomocnik B. i G. K. – wnieśli odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego, wnosząc o uznanie jej za bezzasadną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesioną kasację należało uznać za oczywiście bezzasadną.

Nadzwyczajny środek zaskarżenia, o którym mowa w rozdziale 55 Kodeksu postępowania karnego – zgodnie z art. 523 § 1 tej ustawy – wniesiony może być jedynie z powodu uchybień o charakterze bezwzględnych przyczyn odwoławczych (art. 439 k.p.k.) lub innego rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Nadto, przepis art. 519 k.p.k. stanowi o tym, jakie orzeczenia podlegają zaskarżeniu w trybie kasacji zwykłej. Przedmiotowy zakres tych orzeczeń zawężony został do prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a Kodeksu karnego. Oznacza to, że rażącym naruszeniem prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k., musi być dotknięte orzeczenie wymienione w art. 519 k.p.k., a nie wyrok sądu pierwszej instancji. Kasacja, co już wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy, nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej dokonanej przez sąd odwoławczy. Z powyższego wynika, że zarzuty podnoszone w tym środku zaskarżenia powinny – i to rzeczywiście, a nie tylko pozornie – dotyczyć orzeczenia sądu odwoławczego. Można co prawda w kasacji wytknąć uchybienie odnoszące się do wyroku sądu pierwszej instancji, ale warunkiem skuteczności tak skonstruowanego zarzutu jest wykazanie, że uchybienie to przeniknęło do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem zaskarżenia. Owo „wykazanie” powinno nastąpić zarówno poprzez powołanie przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do „przeniesienia” tego uchybienia do swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 30.03.2017 r., V KK 35/17, LEX nr 2281289).

Pierwszy zarzut kasacyjny zogniskowany został na twierdzeniu, że sąd odwoławczy nie dochował standardu kontroli instancyjnej, naruszając art. 433 § 2

k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zakresie dokonanej przez sąd *a quo* oceny dowodów. Wyjaśnić jednak należy, że o zaistnieniu obrazu przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, zaś o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k., gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, a więc wtedy, gdy sąd uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała braki (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2018 r., sygn. akt II KK 118/18). Nadto, zaakcentować trzeba, że zgodnie z art. 537a k.p.k., nie można uchylić wyroku sądu odwoławczego z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.p.k. Mając na uwadze przedstawioną wyżej istotę naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., wskazać też należy, że w obowiązującym modelu postępowania odwoławczego, sąd drugiej instancji nie rozpoznaje sprawy ponownie, tylko kontroluje (zasadniczo w granicach zaskarżenia oraz – o ile je sformułowano – podniesionych zarzutów) orzeczenie sądu pierwszej instancji.

Analiza uzasadnienia wyroku sądu okręgowego wykazuje, że organ ten poczynił rozważania odnośnie do poszczególnych zarzutów zwykłego środka odwoławczego również w kontekście oceny zamiaru, z jakim działał R. S. przy podejmowaniu zachowań objętych przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie. Sama zaś kwestia oceny dowodów stanowiła też przedmiot szczegółowej analizy sądu pierwszej instancji, który podał powody przyznania bądź odmowy przyznania określonym dowodom przymiotu wiarygodności. W orzecznictwie trafnie wyjaśniono, że sposób wykonania obowiązku z art. 457 § 3 k.p.k. w odniesieniu do zarzutów i wniosków apelacji (art. 433 § 2 k.p.k.) jest pochodną – z jednej strony, jakości i kompletności wyводу zawartego w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji – a z drugiej strony, treści zarzutów apelacji oraz argumentacji, która ma wspierać te zarzuty. Jeżeli jest tak, że sąd pierwszej instancji w swoim uzasadnieniu dokona wszechstronnej i kompleksowej oceny wszystkich istotnych okoliczności, tak w zakresie ustaleń faktycznych, będących konsekwencją szczegółowo wykazanej oceny materiału dowodowego, jak i w sposób pełny przedstawi argumentację prawną, to oparcie zarzutów apelacji na tych elementach,

które były już wszechstronnie i kompleksowo rozważone przez sąd pierwszej instancji, co wynika z uzasadnienia wyroku, uprawnia sąd odwoławczy do ograniczenia swojego uzasadnienia w znacznym zakresie do odesłania do tej argumentacji, która dotyczy kwestii stanowiącej podstawę zarzutu apelacji (zob. postanowienie SN z 14.01.2021 r., II DK 11/21, LEX nr 3106180). W niniejszej sprawie sąd *ad quem* podał jakie względy zadecydowały o tym, że podziela dokonaną przez sąd *meriti* ocenę dowodów i dlaczego twierdzenia zawarte w apelacji obrońcy uznaje za li tylko polemiczne. Wypada przypomnieć, że zasada swobodnej oceny dowodów nakazuje uwzględniać wszystkie przeprowadzone dowody (dopuszczalne w świetle reguł dowodowych) i przy ich ocenie kierować się przede wszystkim zasadami logicznego myślenia oraz dodatkowo podkreśla konieczność przestrzegania wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Ten sposób procedowania sąd odwoławczy miał na względzie, natomiast skarżący nie wykazał, aby w toku przeprowadzonej kontroli instancyjnej którakolwiek z powyższych zasad została błędnie przez organ *ad quem* oceniona. W kwestii naruszenia art. 7 k.p.k. istotne jest bowiem wykazanie konkretnych uchybień w przedstawionym przez sąd wywodzie argumentacyjnym (w postaci naruszeń ww. kryteriów), natomiast sama prezentacja przez skarżącego własnej oceny dowodów czy interpretacji ustalonych okoliczności, nie jest aktywnością, która może doprowadzić do stwierdzenia rażącego naruszenia prawa. Znamienne jest też to, że skarżący zarzucając sądowi odwoławczemu brak indywidulanej oceny zachowania R. S. w ramach poszczególnych zleceń na wykonanie określonych prac, w uzasadnieniu kasacji podniósł okoliczności, które nie stanowiły przedmiotu wniesionej uprzednio apelacji, bądź powielił zwartą w niej argumentację na temat zakresu wykonanych przez skazanego prac, wraz z konkluzją, że ostateczna przyczyna braku pełnej realizacji zleceń występowała po stronie zleceniodawców (pokrzywdzonych). Tymczasem, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, sąd odwoławczy odniósł się do wszystkich twierdzeń zawartych w zwykłym środku odwoławczym, natomiast to, że na etapie postępowania kasacyjnego skarżący rozbudował argumentację apelacji lub zaakcentował niepodniesione wcześniej okoliczności, nie może wskazywać na naruszenie standardu wynikającego z dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Należy stwierdzić, że

obrońca na forum postępowania kasacyjnego dokonał wyłączenie osobistej interpretacji ustalonych w sprawie faktów, przedstawiając swój punkt widzenia na istotę działania R. S. w ramach przypisanych mu zachowań. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano, że podstawą zarzutów kasacyjnych nie może być samo negowanie oceny istniejących dowodów lub kwestionowanie poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych, tylko z tego powodu, że są one niekorzystne dla strony wnoszącej środek zaskarżenia i przeciwstawienie im innych okoliczności, bardziej dla niej korzystnych, których sąd po ich rozpoznaniu nie uznał za wiarygodne lub mające znaczenie dla rozstrzygnięcia. Nie ulega przy tym wątpliwości, że ustalenia dotyczące zamiaru z jakim działał sprawca przestępstwa, należą do sfery ustaleń faktycznych sądu (strona podmiotowa czynu). W konsekwencji, uchybienia popełnione w zakresie oceny elementów strony podmiotowej czynu, w tym też odnoszące się do przyjęcia zamiaru czy też jego postaci, mogą być traktowane wyłącznie jako błąd w ustaleniach faktycznych (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 6 lutego 2007 r., III KK 280/06; 13 grudnia 2013 r., III KK 305/13). Tymczasem sąd kasacyjny nie jest uprawniony do badania prawidłowości ustaleń faktycznych, co jasno wynika z brzmienia art. 523 § 1 k.p.k.

W drugim zarzucie kasacyjnym obrońca zarzucił rażące naruszenie przez sąd *ad quem* art. 7 k.p.k., a to w zakresie postępowania dowodowego przeprowadzonego przez ten organ. Zarzut ten nie znajduje jednak bliższego uzasadnienia w motywacyjnej części kasacji, a zatem nie sposób ustalić którym wskazaniom wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego uchybił sąd odwoławczy przy ocenie materiału dowodowego w omawianych ramach. Nadto – co również istotne – skarżący nie próbował wykazać nawet wpływu podniesionego uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia. Sąd okręgowy jasno stwierdził, że odebrane w toku postępowania odwoławczego depozycje dały jedynie podstawę do zmiany wyroku sądu *a quo* w zakresie ustaleń i rozstrzygnięć dotyczących szkody wyrządzonej pokrzywdzonym. Sąd ten nie czynił jednak jakichkolwiek nowych i dodatkowych ustaleń faktycznych co do czasu, miejsca, sposobu i okoliczności zachowania skazanego czy też zamiaru z jakim on działał.

Reasumując, wszystkie podniesione w omawianej kasacji zarzuty były oczywiście bezzasadne, co przy braku wystąpienia okoliczności podlegających uwzględnieniu przez Sąd Najwyższy z urzędu, pozwoliło na oddalenie kasacji na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. W tym stanie rzeczy rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. byłoby zabiegiem bezprzedmiotowym.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. Nadto, w myśl art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., do kosztów procesu należą uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika. Nie ulega zaś wątpliwości, że do uzasadnionych wydatków stron należą koszty zastępstwa przez adwokata czy radcę prawnego powstałe w związku ze sporządzeniem odpowiedzi na kasację. Opłaty za czynności adwokackie ustala umowa zawarta przez adwokata z klientem (art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze, t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1513 z późn. zm.), jednak gdy chodzi o zasądzenie na rzecz strony kosztów od przeciwnika procesowego, trzeba uwzględniać treść rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.), którego § 15 ust. 2 stanowi, że *„opłatę w sprawach niewymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w wysokości równej stawce minimalnej”*, zatem nie przewiduje możliwości wykroczenia poza tę stawkę. Należy zauważyć, że sprawa R. S. w postępowaniu kasacyjnym nie wymagała przeprowadzenia rozprawy (orzeczenie wydano w trybie art. 535 § 3 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron), dlatego też w tym przypadku zastosowanie winien mieć § 15 ust. 2 cyt. wyżej rozporządzenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że z uwagi na brak określenia stawki wynagrodzenia za sporządzenie tzw. odpowiedzi na kasację – przy uwzględnieniu § 20 ww. rozporządzenia – stosować należy przepis § 11 ust. 4 pkt 2 tego rozporządzenia, określający stawki minimalne przewidziane m.in. dla czynności sporządzenia opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji – a zatem czynności najbardziej zbliżonej do sporządzenia odpowiedzi na kasację (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dn.: 22.03.2021 r., IV KK 574/20, LEX nr 3149735; 29.09.2020 r., IV KK 603/19, LEX nr 3276326).

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak postanowieniu.